

Arrest

nr. 49 491 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn en te handelen “als *gevolmachtigde*” van X, van Filippijnse nationaliteit, op 17 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 waarbij de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw (G. E.) diende op 13 mei 2010 een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Manilla (Filippijnen) om een visum kort verblijf te verkrijgen.

1.2. Op 5 juli 2010 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van het visum kort verblijf. Mevrouw (G. E.) werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Andere :*

Doel van de reis is onduidelijk ; betrokkene kent de garant sinds kort via tussenkomst van haar nicht en zou reeds drie maanden bij hem op bezoek willen komen.

Band met de garant is onduidelijk; betrokkene heeft de garant slecht twee weken ontmoet, hij zou gewoon een vriend zijn maar ze vraagt een visum aan om 90 dagen bij hem op bezoek te komen.

Twijfels omtrent werkelijk doel van de reis.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Betrokkene zou voor het rijst-bedrijf van haar ouders werken en een maandinkomen van 20 euro verdienen, hiervan worden geen bewijzen voorgelegd, daarenboven is het een beperkt inkomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep op en verwijst dienaangaande naar artikel 39/69, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt dat het verzoekschrift ondertekend wordt door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad stelt vast dat de heer (E. S.) bij aangetekend schrijven van 17 juli 2010 *“als gevolmachtigde van mevrouw (G. E.)”* een annulatieberoep instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 waarbij aan mevrouw (G. E.) de afgifte van een visum kort verblijf werd geweigerd.

2.3. De Raad merkt op dat mevrouw (G. E.) geboren is op 14 februari 1977. De Raad gaat er van uit dat verzoekster meerderjarig was op het moment van het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad stelt verder vast dat bij het verzoekschrift geen enkel stuk werd toegevoegd waaruit blijkt dat er ten opzichte van mevrouw (G. E.) enige beschermingsmaatregel genomen is of dat verzoeker toelaat als wettelijke vertegenwoordiger van mevrouw (G. E.) de vernietiging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 te vorderen.

2.4. Het feit dat mevrouw (G. E.) de heer (E. S.) in een schriftelijke verklaring van 13 juli 2010 de toestemming en de volledige bevoegdheid geeft een beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing houdt niet in dat de heer (E. S.) beschouwd dient te worden als de wettelijke vertegenwoordiger van mevrouw (G. E.). De Raad benadrukt verder dat een verzoekschrift ingediend door een lasthebber slechts ontvankelijk is indien blijkt dat de verzoeker het voor akkoord ondertekende (RvS 14 februari 1955, nr. 4079; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, p. 149-150, nr. 188). In casu werd het inleidende verzoekschrift evenwel slechts ondertekend door de heer (E. S.).

2.5. Mevrouw (G. E.) kan zich in deze laten bijstaan door een advocaat, overeenkomstig het gestelde in artikel 39/56, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van de stagiairs, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen.”*

2.6. Uit niets blijkt dat de heer (E. S.) advocaat is. In de repliekmemoirie wordt de stelling van verweerder dat de heer (E. S.) geen advocaat is die voldoet aan de vereisten opgesomd in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet alleszins niet ontkracht.

2.7. De heer (E. S.) maakt verder niet het voorwerp uit van de bestreden beslissing. Hij heeft evenmin belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Betreffend belang dient immers persoonlijk en

rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing waarbij de ingediende visumaanvraag van mevrouw (G. E.) geweigerd wordt. Deze beslissing heeft enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu geweigerd wordt, met name mevrouw (G. E.) en heeft geen uitstaans met de heer (E. S.) die voorliggende vordering heeft ingediend. De heer (E. S.) beschikt derhalve niet over het vereiste persoonlijk belang bij de huidige vordering nu de bestreden beslissing niet aan hem is gericht. Bijgevolg dient te worden besloten dat de heer (E. S.) ook niet de vereiste hoedanigheid heeft om met betrekking tot de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet aan hem gericht is (RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268).

2.8. In casu dient erop te worden gewezen dat een verzoekschrift ingediend door een andere persoon dan de verzoekende partij of een advocaat in de zin van 39/56 van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk is (RvS 16 december 1994, nr. 50 742; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, 148).

2.9. De Raad stelt vast dat de repliekmemoirie opgesteld werd door advocaat P. Janssens, die stelt op te treden en te verschijnen voor mevrouw (G. E.). De Raad wijst er op dat de grond van niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift om reden dat het verzoekschrift is ingediend door derden die niet over de vereiste hoedanigheid beschikten, enkel ongedaan kan worden gemaakt door middel van een nieuw verzoekschrift dat tijdig wordt ingediend door de procesbevoegde verzoeker(s) (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, p. 150, nr. 189). Dit is in casu niet gebeurd.

2.10. Het beroep tot nietigverklaring ingediend door de heer (E. S.) is onontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA